

ἀπ' τὴν ποιητικὴν ἐμῶσφιά του ἕνα φῶς,
μὰ μνήμη αἰσθητικὴ ἀγοριοῦ τῆς Ἰωνίας,
αὐτὸς εἶν' ὁ Ὀροφύργης Ἀριαράθου.

Η ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Ὁ Δάμων ὁ τεχνίτης (ἄλλον πὸ ἱκανὸ
στὴν Πελοπόννησο δὲν ἔχει) εἰς παριανὸ
μάρομαρο ἐπεξεργάζεται τὴν συνοδεία
τοῦ Διονύσου. Ὁ θεὸς μὲ θεσπεσία
δόξαν ἐμπρός, μὲ δῶραμ σιὸ βῆδιμά του,
Ὁ Ἀκράτος πῖσω. Σιὸ πλάγι τοῦ Ἀκράτου
ἡ Μέθη χένει στοὺς Σατύρους τὸ κρασί
ἀπὸ ἀμφορέα ποῦ τὸν στέφοννε κισσοί.
Κοντὰ τὸν Ὁρῶοινοσ ὁ μαλθακός,
τὰ μάτια του μισοκλεισιά, ὑπνωτικός.
Καὶ παρακάτω ἔρχοντ' οἱ τραγουδισταὶ
Μόλλπος κ' Ἡδυμελής· κι ὁ Κῶμος ποῦ ποτὲ
τὸ σβύσει δὲν ἀφίνει τῆς πορείας τὴν οσπὴ
λαμπάδα ποῦ βαστᾷ καί, σεμνοτάτη, ἡ Τελετή. —
Αὐτὰ ὁ Δάμων κάμνει. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ
ὁ λογισμὸς του κάθε τόσο μελετᾷ
τὴν ἀμοιβή του ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν
τὸν βασιλεῦ, τοῖα τάλαντα, πολὺ ποσόν.
Μὲ τ' ἄλλα του τὰ χρήματα κι αὐτὰ μαζὺ
σὰν μοῦν, ὡς εὐπορος σπονδαῖα πὰ θὰ ζεῖ,
καὶ θὰ μπορεῖ γὰ πολитеύεται — χαρά! —
κι αὐτὸς μὲς στὴν βοῦλή, κι αὐτὸς στὴν ἀγορά.

Κατόπι σάν οἱ Σύροι στήν Καππαδοκία
μπήκαν, καί τὸν ἐκάμαν βασιλέα,
σὴν βασιλεία χύθηκεν ἐπάνω
γιὰ νὰ χαρεῖ μὲ νέον τρόπο κάθε μέρα,
γιὰ νὰ μαζεῦει ἀρπαχτικά χρυσὸ κι ἀσήμι,
καὶ γιὰ νὰ εὐφραίνεται καὶ νὰ κομπάζει
βλέποντας πλούτη στοιβαγμένα νὰ γυαλίζουν.
"Ὅσο γιὰ μέριμνα τοῦ τόπου, γιὰ διοίξεις —
οὐτ' ἤξερε τί γέγονταν τοιγύρω του.

Οἱ Καππαδόκες γρήγορα τὸν βγάλαν
καὶ σὴν Συρία ξέπεσε, μὲς στὸ παλάτι
τοῦ Δημητρίου νὰ διασκεδάσει καὶ νὰ ἀκνεύει.

Μιά μέρα ὥσπὸσο τὴν πολλὴν ἀργία του
συλλογισμοὶ ἀσυνείθιστοι διεκόψαν·
θυμῆθηκε ποῦ ἀπ' τὴν μητέρα του Ἀντιοχίδα,
κι ἀπ' τὴν παλιὰν ἐκείνη Στρατονίκη,
κι αὐτὸς βαστοῦσε ἀπ' τὴν κορώνα τῆς Συρίας,
καὶ Σελευκίδης ἦτανε σχεδόν.
Γιὰ λίγο βγήκε ἀπ' τὴν λαγνεῖα κι ἀπ' τὴν μέθη,
κι ἀνίκανα, καὶ μισοζαλισμένος
κάτι ἐζήτησε νὰ ραδιορογήσει,
κάτι νὰ κάμει, κάτι νὰ σχεδιάσει,
κι ἀπέτυχεν οἰκτρὰ κ' ἐξουδενόθη.

Τὸ τέλος του κάπου θὰ γράφηκε κ' ἐχάθη
ἢ ἴσως ἡ ἱστορία νὰ τὸ πέρασε,
καί, μὲ τὸ δίκιο τῆς, τέτοιο ἀσήμαντο
πρᾶγμα δὲν καταδέχθηκε νὰ τὸ σημειώσει.

Αὐτὸς ποῦ εἰς τὸ τετραδάραχμον ἐπάνω
μὰ χάρι ἀφήκε ἀπ' τὰ ὠραῖα του νεῖατα,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1929 - ΤΕΥΧΟΣ 1^ο

ΟΡΟΦΕΡΝΗΣ

Αὐτὸς ποῦ εἰς τὸ τετραόραχμον ἐπάνω
μοιάζει σὰν τὰ χαμογελά τὸ πρόσωπό του
τὸ ἔμορφο, λεπτὸ του πρόσωπο,
αὐτὸς εἶν' ὁ Ὅροφέρνης Ἀσιαράθου.

Παιδι τὸν ἔδιωξαν ἀπ' τὴν Καππαδοκία,
ἀπ' τὸ μεγάλο πατρικὸ παλάτι,
καὶ τὸν ἔστειλανε νὰ μεγαλώσει
στὴν Ἰωνία, καὶ νὰ ξεχασθεῖ στους ξένους.

Ἡ ἐξαίσιος τῆς Ἰωνίας νύχτες
ποῦ ἀφοβα, καὶ ἑλληνικὰ ὄλωσ' διόλου
ἐγνώρισε πλήρη τὴν ἡδονή.
Μὲς στὴν καρδιά του, πάντοτε Ἀσιανός,
ἀλλὰ στους τρόπους του καὶ στὴν λαλιά του Ἕλλην,
μὲ περουνζέδες στολισμένος, ἑλληνοποιημένος,
τὸ σῶμα του μὲ μύρον ἰασημίου ἐνώδιασμένο,
καὶ ἀπ' τοὺς ὠραίους τῆς Ἰωνίας νέους,
ὁ πιὸ ὠραίος αὐτός, ὁ πιὸ ἰδανικός.